

LBRIS

We know
books

Nicolae Paraschiv

STROPI DE IUBIRE

- versuri -

EDITURA PASTEL, BRAȘOV, 2013

Cuprins

Stropi de iubire, de Nicolae Paraschiv O introspecție în dimensiunea poetică a ființei, de Viorica Popescu5

Argument13

Cartea 1 Laudă frumuseții

Elegie pentru un sărut19

Pasărea măiastră.....26

Cel mai alb dintre culori.....27

Odă frumuseții.....28

Cuib de trandafiri.....30

Te uită!31

Minte-mă frumos!32

Rătăciți în Paradis33

Robul unei frumuseți.....35

Te văd!37

Motive de iubire38

Să cântăm frumosul39

Un apăsător pășit de doamnă40

Cartea 2 Fanteziile dragostei

Mireasa Soarelui45

Aș vrea să fiu!49

Femeia din vis.....	50
Ce vrei să fac din tine?.....	50
La cerșit.....	52
Miracolul zăpezii.....	53
Iubire albă.....	53
Rămâi lângă mine!	55
Sacul cu anotimpuri.....	56
Zi de mai.....	57
Solia dragostei	58
Ziua dintre nopți	60
De-ai fi dorit!.....	61
Între pământ și mare.....	62

Cartea 3 Armonii de dor

Singur pe lume	65
Adierea mării	71
Mereu cu tine	72
Iarna amintirilor	73
Mi-e greu!	75
Moș Crăciun.....	76
Seara nu există!	77
Odiseea înțelepciunii	79
Reproșuri	80
Vis de dimineață.....	81
Apologia frigului.....	82
Mărită mamă.....	84
Speranța unui dor	86

Cartea 4 Rapsodii de fericire

Pânza de păianjen	89
Darul cerului	93
Clipă, întoarce-te!	94
Așa cum sunt	95
Lacrimile fericirii	97
Prețul iubirii	98
Trup din floare.....	99
Rapsod al fericirii	100
Roua dimineții	101
Semn pentru muritori	102
Visul treaz	104
Zodia întrebărilor	105
Poarta singurătății.....	107

Cartea 5 Simfonii de iubire

Povestea unei frunze.....	113
Începuturi de iubire	115
Zână albă de lumină	117
Iubire astrală	118
Crezul ochilor	119
De ce?	120
Raza caldă de iubire.....	122
Sărutul mării	123
Stelele nu au colțuri	124
Teiul unui poet	126
Cine, oare?.....	127

Portret de față	128
Vina iubirii	130
Muzeul amintirilor.....	131

Elegie pentru un sărut

Într-un mic oraș de munte, cu alei întortocheate,
Parcuri largi și case, care par de Dumnezeu uitate,
Pe sub plapuma pădurii cu-nverzite așternuturi,
Stă de pază Vârful Tâmpa, încă de la începuturi.

Lângă el, dar mai la vale, din răstimpuri măsurate,
Pe un deal, numit Colina, e o universitate,
Cu mai multe facultăți: arte, drept, tehnologie,
Iar din toamna cea trecută, una de filologie,

Cu profesori, asistente, amfiteatre, bănci, decan
Și studente bucuroase că vor absolvi un an,
După ce vor lua examen la un curs din cele rare:
„Studiul culturii scrise în opere literare”.

Trebuiau să știe bine cutuma altor popoare,
Să cunoască textele scrise din istorii trecătoare,
Influențele vorbirii, care au produs mutații
În legendele păstrate din cultura altor nații.

Fetele-și dădeau silința să învețe cât mai bine,
Să nu le pice vreun subiect care nu prea le convine,
Ori să nu știe răspunsuri la ceva chestionare,
Care sunt, cum spun studenții, întrebări încuietoare.

Dar, pe lângă-nvățătură, toate se gândeau, în sine,
 Ce să-mbrace, ce să-ncațte, să arate cât mai bine,
 Că aveau, la cursul ăsta, un profesor de la arte,
 Care le sucise mintea și le-ndepărta de carte.

Era `nalt, frumos și chipeș, cu gropiță în bărbie,
 În costume elegante, părea scos dintr-o cutie,
 Ochii mari, rotunzi și negri cu reflexe de vitraliu,
 Nu lăsau, din jur, să-i scape nici cel mai mărunț detaliu.

Buzele sculptate-n zâmbet, de o rară frumusețe,
 Îl trădau că-abia pășise în a doua tinerețe,
 Iar capul cu părul negru, pe alocuri grizonat,
 Îi dădeau înfățișarea unui prea dorit bărbat.

Dar iată că decanatul a dispus, într-un târziu,
 Ca, pe lângă proba scrisă, să se dea un interviu,
 Iar media, rotunjită, luată-n calcul la final,
 Să fie cea obținută la testare și oral.

...Într-o cameră obscură, la unul din internate,
 De cinci zile, o studentă s-a pus zdravăn pe-nvățate,
 Iar citește, iar repetă, iar spune pe dinafară,
 Însă gândul la profesor o distruge, o omoară,

Că nu mai putea să rabde gheara ce inima-i frânge
 Și, în chingi de frământare, și de panică, o strânge,
 Căci se-apropia momentul, el să-i pună o-ntrebare,
 Ea să uite că îl place și să-i dea răspunsuri clare.

La examen, fata, care s-a-ntrecut cu-nvățătura
 Și n-avea niciun subiect să nu-i fi făcut lectura,
 S-a apropiat de masă, a întins mâna încet
 Și, spunând o rugăciune, a tras grabnic un bilet.

Când l-a-ntors, ca să-l citească, nu credea că vede bine,
 Parcă ar fi fost izvodul scris, de mult, în limbi străine,
 Și, privind cum profesorul stă cu zâmbetul pe buze,
 Vorba, gândul, rațiunea, brusc i-au devenit confuze.

I se-amestecau de-a valma culturile la popoare,
 De emoții nu mai poate să se țină pe picioare,
 Ochii curioși și gura lui de buze fine plină,
 Fac să nu mai știe cine a vorbit limba latină.

Nu putea să-și mai ridice fața-nfiptă în podele,
 Nici trupul ascuns de după invizibile perdele,
 Fiindcă ochii ce-o privesc, cu sclipiri fără pereche,
 O determină să uite ce-a-nvățat din greaca veche.

Părul negru, de pe pieptul ce abia se-ntrezărește
 Prin deschizătura hainei, simte cum o `nebunește,
 Iar cămașa descheiată larg și fără papion,
 Șterge tot ce învățase despre vechiul Babilon.

Când sprâncenele lui dese, cum n-a mai văzut vreodată,
 S-au împreunat, privind-o pe sub fruntea dreaptă, lată,
 Nici incașii, nici maiășii n-au fost neamuri vorbitoare
 Și goneau prin Europa, ca popoare migratoare.

Nu știa dacă trăiește vis de dor și-mbrățișare,
Când realitatea crudă a trezit-o din visare
Și mare i-a fost mirarea, dându-și seama-ntr-un târziu,
Că profesorul așteaptă răspunsul la interviu.

Deodată, simte ochii și privirea-ncețoșată,
Ia subiectul și-l citește, înc-o dată și-nc-o dată,
Sângele din trup se-adună în obrajii albi ca varul,
Iar gura se încleștează, de parc-a-nghițit amarul.

– Ce subiect ai, domnișoară, de-ai rămas cu vorba-n gură?
Sper că tema îți trezește bucurii peste măsură!
– Nu știu, Domnule profesor, nici prin gând nu mi-a trecut,
Tocmai eu să trag subiectul „Elegii pentru sărut”!

Nu spun că aș fi străină, sau că n-aș fi învățat
Ce s-a scris de-a lungul vremii, despre dor și sărutat,
Dar nu știu dacă există texte vechi sumeriene,
Sau tratat despre săruturi cu inscripții egiptene.

Eu am studiat subiectul în cărți și biblioteci,
Dar n-am reținut să fie dezvoltat de vechii greci,
Nici Homer, în Iliada, exprimându-și nostalgia
La capitolul săruturi, n-a făcut apologia.

– Nu de-asemenea săruturi așteptam să-mi dai răspunsuri
Și nici despre cele care voi ați învățat la cursuri,
Nu de texte apocrife vreau să îmi vorbești tu mie,
Ci despre săruturi care se desprind din fantezie.

M-așteptam să-mi spui cum țărmul, ce se-ntinde cât e zarea,
Ori pe unde întâlnește, prinde și *sărută* marea.

Cu trup viguros din piatră, iar la tâmpale dalbe flori,
Muntele *sărută* cerul, ascuns tainic după nori.
Iar când păsări călătoare vor din lacuri să se-adape,
Sparg oglinda ce arată *sărutul* Lunii pe ape.

Când flăcări din vreascuri de brad, trosnind trag nopții cortina,
Scânteia se înalță la cer, iar focul *sărută* lumina.

Norii grei, adânci și negri, peste câmpuri se îndoaie,
Ca să dea *sărut* țărânei, prin picătura de ploaie.

Dansând în zbor cu aripi mii, iubind natura și culoarea,
Un colibri se va opri, pe buze să *sărute* floarea.

La răsărit sau la apus, ori când își poartă-n nopți cununa,
Soarele prinde pe furiș momentul când *sărută* Luna.

Din copacul falnic, verde, cu o ramură uscată,
Frunza cade numai după ce-l va *săruta* o dată.

Ziua așteaptă în chindie, după paravanul porții,
Să primească mângâierea, darul și *sărutul* nopții.

Înainte de plecare, până se ridică ceața,
Seara bate-n poarta zilei și *sărută* dimineața.

– Dați-mi voie, Domn` profesor, să vă spun, cu mult respect:
Dacă asta e ideea, sunt departe de subiect;
Nu de astfel de săruturi m-am gândit să povestesc,
Ci despre acelea care din iubire izvorăsc.

Singurul moment din viață, ce nu poți să-l prețuiești,
E atunci când te sărută cel pe care îl iubești,
Când te pierzi în neființă și ești una cu cel care
Simte, din îmbrățișare, cum te clatini pe picioare,

Cum ți se furnică pielea, pe sub mâna ce te prinde
După mijlocul subțire și în brațe te cuprinde,
Tu te-agăți de după umeri, de frică să nu te scape,
Iar el simte cum, sub sâni, inima dă semn să crape.

Degetele mâinii sale, lungi și fine-n păr se pierd,
Iar șoaptele de iubire cu atingeri te dezmierd,
Nu mai poți opri dorința ce ți-a spulberat răbdarea
Și, de-atâta fericire, ți se taie răsuflarea.

Iar când gura se deschide, ca să poată să respire,
Și pieptul golit se umple cu parfumuri de iubire,
Buzele subțiri și fine, de dorințe pârjolite,
Cată oaza cu verdeață, ca să fie umezite.

Tu nu simți nici când, nici cum, el îți dă capul pe spate
Și îți soarbe, cu-nsetare, buzele înlăcrimate,
Își lipește-apoi de ele gura dulce și fierbinte,
Oferindu-ți un sărut, ce nu poți să-l scoți din minte.

Nu mai poți să deschizi ochii și te rogi cu de la sine,
Sărutul și-mbrățișarea în veci să nu se termine,
Iar când tainica dorință îi dă trupului de știre,
Îți dorești să zbori pe aripi de speranță și iubire.

Cu emoții, profesorul, întreabă cu glas scăzut:
– Ce te-a-mpiedicat ca astfel să-mi vorbești de la-nceput?

– M-am jenat și mi-e rușine să spun de ce n-am putut...
Tot ce-am zis e fantezie, n-am dat primul meu sărut!

Pasărea măiastră

Tu ești Venus între stele,
Care mi-a schimbat destinul,
Mi-a dat noul sens al vieții
Și-a făcut, inimii, plinul!

Tu ești ziua însorită
Dintr-un anotimp de vară,
Tu ești liniștea din suflet,
Când e frig și vânt afară!

Tu ești raza mea de soare,
Căzută prin norii moi,
Ce se-mprăștie prin părul
Și pe umerii tăi goi!

Tu ești floarea din grădină,
Ce nu poate fi culeasă,
Sădită pe lună plină,
Ca să-mi fii, pe veci, aleasă.

Ești lumina dimineții,
Ești o floare într-o glastră,
Ești o rară printre oameni,
Ești o Pasăre măiastră!

Cel mai alb dintre culori

Ești astrul dintr-un cer de vară, care coboară din senin,
Ești visul care te cuprinde și te îmbrățișează lin.

Ești anotimpul care vine și timpul ce ți-l dorești,
Ești primăvara fericirii, când, cu adevărat, iubești.

Ești o petală-nmiresmată, ce-o porți în inimă și-n vis,
Ești minunata-ntruchipare a florii albe de cais.

Ești împlinirea frumuseții ce se perindă printre noi,
Ești poezia de iubire, culeasă de pe buze moi.

Ești raza soarelui de vară, ești pomul dintr-un câmp
cu flori,
Ești cerul, apa și pământul, ești cel mai alb dintre culori!